

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

19 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul adjunct al Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Ciobanu Sergiu și avocatul, Canțer Serghei, în numele inculpatului, împotriva sentinței Judecătoriai Hîncești din 27 februarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2014, în cauza penală în privința lui

Coșleț Ion Vladimir, născut la 18 aprilie 1989, originar și domiciliat s. Bujor r-l Hîncești.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 25.04.2013-27.02.2014
2. în instanța de apel: 02.04.2014-17.06.2014
3. în instanța de recurs: 16.10.2014 - 19.11.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Hîncești din 27 februarie 2014, Coșleț I.V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice în cadrul MAI pe un termen de 3 ani. În baza art. 90 Cod penal, pedeapsa cu închisoare i-a fost suspendată pe un termen de 2 ani.

2. Potrivit sentinței, Coșleț I.V. activând în baza ordinului nr.593 EF din 19.12.2011 în funcția de ofițer de urmărire penală al CPR Hîncești, fiind persoană publică, avînd în virtutea acestei funcții drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, fiind obligat în conformitate cu fișa de post privind obligațiile funcționale de a dirija în cunoștință de cauză sectorul de muncă încredințat, să manifeste inițiativă și perseverență, să asigure îndeplinirea întocmai a sarcinilor ce stau în fața sa, să se călăuzească în exercitarea atribuțiilor de legislația în vigoare, să fie obiectiv și imparțial, avînd obligații în vederea soluționării materialelor repartizate spre examinare, iar în conformitate cu Legea cu privire la prevenirea și combaterea corupției nr.90-XVI din 25.04.2008, acceptând benevol restricțiile impuse de actele normative pentru a nu fi comise acțiuni ce pot conduce la folosirea situației de serviciu și a autorității sale în interese personale, de grup și în alte interese decît cele de serviciu, contrar obligațiilor și interdicțiilor impuse de

funcția deținută, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, în perioada lunii februarie 2013, aflându-se în or. Hâncești și folosindu-se de situația de serviciu, a pretins și a primit de la Buftac Petru mijloace bănești ce nu i se cuvin, sub pretextul de a înceta urmărirea penală și a nu-1 anunța în căutare, acțiuni care nu intră în competența și atribuțiile sale de serviciu, în sumă totală de 1000 dolari SUA, care conform cursului oficial al BNM constituie 18.165 lei.

Astfel, deși, acțiunile inculpatului Coșleț I.V. de către organul de urmărire penală au fost încadrate, în baza art.324 alin. (2) lit. c) Cod penal, instanța de fond a recalificat în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, *escrocheria*, adică, *dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșită cu folosirea situației de serviciu.*

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Coșleț I.V. recunoscut vinovat în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, să fie condamnat la 5 ani închisoare, în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa a ocupa funcții publice în cadrul MAI pe un termen de 3 ani. În motivarea apelului procurorul a invocat aplicarea neîntemeiată a art. 90 Cod penal, din motivul neatingerii scopului pedepsei penale.

3.1. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, invocând necomiterea infracțiunii imputate, aprecierea eronată a probelor administrate la caz urmată de concluzii greșite, lipsa laturii obiective și subiective a infracțiunii imputate în acțiunile inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2014, au fost respinse apelurile declarate, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea soluției sale instanța de apel a considerat ca instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată lui.

Instanța de apel a considerat că declarațiile martorilor Lilicu L. și Socol V., corespund adevărului, deoarece ele sunt pertinente, concludente, utile și veridice, și coroborează cu declarațiile martorului Buftac P. și cu celelalte probe administrate la caz, care și demonstrează pe deplin vina inculpatului Coșleț I.V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Instanța de apel a conchis că, declarațiile depuse de către inculpat, prin care el nu recunoaște comiterea infracțiunii comise de el, sunt declarații ce nu corespund adevărului, depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală, și ele nu echivalează cu achitarea lui, deoarece ele se combat de întreaga sistemă de probe analizată și apreciată mai sus, prin prisma prevederilor art. 101 CPP.

Totodată instanța de apel a apreciat critic și declarațiile inculpatului precum că recunoașterea vinovăției efectuată la etapa urmăririi penale este datorită faptului că

la moment era conștient că dacă nu va recunoaște, va fi reținut pentru 72 de ore și astfel ar fi cauzat o stare de stres familiei sale, considerând-o ca o metodă aleasă de inculpat în scopul eschivării de la răspunderea penală pentru faptele comise.

Astfel, instanța de apel apreciind totalitatea de probe acumulate la cauză, constată cu certitudine, că prin acțiunile sale, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută la art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, calificându-se ca: *„Escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșită cu folosirea situației de serviciu”*.

Deși, cauza penală intentată în privința lui Coșleț I.V. a fost remisă în instanța de judecată, ultimul fiind învinuit de comiterea infracțiunii de corupere pasivă prevăzută la art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond, semnul constitutiv al componenței de infracțiune ce vizează *„îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia”* nu și-a găsit confirmare prin justificarea probatoriului administrat, motiv din care, acțiunile inculpatului în acest sens au fost pasibile de reîncadrare juridică, or în conformitate cu prevederile art. 113 alin. (2) Cod penal: *„Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători”*.

Mai mult ca atât, chiar însăși procurorul R. Statnîi, în apelul înaintat, nu contestă calificarea faptelor lui Coșleț I.V. pe art. 190 alin. (2) Cod penal, ci solicită doar aplicarea unei pedepse mai aspre.

Astfel, prin declarațiile martorilor Buftac P. și Lilicu L. și procesul-verbal de percheziție din 25.02.2013 al automobilului de model „WV Vento” cu n/î „LP AG 869” aflat în folosința lui Coșleț I.V., a stabilit cu certitudine faptul pretinderii de la Buftac P. și dobândirii ilicite de către Coșleț I.V. în posesie și folosință a sumei de 1000 dolari SUA ce nu-i aparține, circumstanțe de fapt care identifică semnele constitutive ale laturii obiective a infracțiunii de escrocherie.

Totodată, a fost pe deplin confirmată și modalitatea de comitere a infracțiunii de escrocherie, identificată la caz prin abuzul de încredere cu care a acționat inculpatul, concluzie care se impune pornind de la funcția deținută de acesta în cadrul CPr Hîncești, cât și de la faptul exercitării nemijlocite de către acesta a urmăririi penale intentate în privința lui Buftac P. în baza art. 287 alin. (2) Cod penal.

Cu referire la argumentul apelantului-inculpat privind suficiența probatoriului administrat întru emiterea unei sentințe de condamnare, instanța de apel a considerat că prin justificarea elementelor de fapt expuse, au fost probate toate aspectele importante pentru stabilirea faptelor și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, iar mijloacele de probă cercetate au un conținut probant suficient la caz, pe măsură să înlăture toate dubiile privind vinovăția inculpatului.

În context, nu au fost reținute nici argumentele apelantului privind pretinsul comportament provocator din partea martorului Buftac P., or, atât declarațiile martorului în cauză, cât și ale martorului Lilicu L., inclusiv ale inculpatului date în cadrul urmăririi penale denotă contrariul.

Declarațiile inculpatului Coșleț I.V., date în ședința de judecată, a instanței de fond și apel, instanța de apel le-a apreciat critic, ca fiind depuse în vederea eschivării lui de faptele comise.

Instanța de apel a conchis că la numirea felului și măsurii de pedeapsă inculpatului instanța de judecată a ținut cont de prevederile art.7, 75 Cod penal și anume, de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de faptul săvârșirii pentru prima dată a unei infracțiuni grave de către inculpat, de motivul infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat.

Circumstanțe atenuante, conform art.76 Cod penal sau circumstanțe agravante, potrivit art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite.

Reieșind din circumstanțele cazului, că infracțiunea comisă de Coșleț I.V. face parte din categoria celor grave, comisă cu intenție, de faptul că dânsul anterior n-a fost judecat, se caracterizează pozitiv la locul de muncă și de trai, prin acțiunile sale criminale a subminat autoritatea colaboratorilor de poliție, instanța de apel a conchis că instanța de fond corect a concluzionat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea lui de societate, considerând că este rațional de aplicat față de el prevederile art. 90 Cod penal.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând argumente identice cu cele indicate de el în cererea de apel, și anume: dezacordul cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

6.1. Decizia instanței de apel, se contestă cu recurs ordinar și de către avocatul Canțer Serghei, în numele inculpatului, prin care solicită casarea totală a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

În motivarea recursului apărătorul invocă, argumente identice cu cele indicate de către inculpat în cererea de apel: necomiterea infracțiunii imputate, aprecierea eronată a probelor administrate la caz urmată de concluzii greșite, lipsa laturii obiective și subiective a infracțiunii imputate în acțiunile inculpatului.

7. Avocatul Canțer S., în numele inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către procuror, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, cu admiterea recursului său, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului, deoarece în acțiunile lui lipsesc elementele componentei de infracțiune.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia, în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Argumentele invocate de către partea apărării în recurs, în esență, privesc dezacordul cu încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 190 alin. (2) Cod penal, și anume lipsa laturii obiective, cât și a celei subiective.

La acest capitol, reieșind din materialele cauzei, Colegiul remarcă faptul că potrivit rechizitoriului Coșleț I.V. a fost învinuit de „*Pretinderea, acceptarea și primirea de către o persoană publică de bunuri ce nu i se cuvin, pentru sine, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, săvârșită prin extorcare*”, infracțiune prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal. În instanța de fond acțiunile lui au fost recalificate în baza art. 190 alin. (2) Cod penal, *escrocheria, adică, dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșită cu folosirea situației de serviciu*, concluzie menținută de către instanța de apel.

Colegiul în acest aspect atestă corectitudinea recalificării acțiunilor inculpatului din art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal, în art. 190 alin. (2) Cod penal, de către instanța de fond, luând în considerație lipsa elementului constitutiv al componenței de infracțiune prevăzută de art. 324 Cod penal, „îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia”.

La acest capitol, Colegiul atenționează și susținerea justificată de către instanța de apel a concluziei instanței de fond în acest sens, menționând în mod explicit că: „...inculpatul în calitate sa de ofițer de urmărire penală nu avea posibilitatea efectivă și puterea de decizie în vederea dispunerii investigațiilor pentru găsirea învinuitului, scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea procesului penal și înțelegea acest lucru. Cu toate acestea, efectul acțiunilor în cauză a fost promis de inculpat martorului; înțeles și așteptat de martorul Bufteac P., de altfel caracterul acestor acțiuni instanța îl deduce din declarațiile martorului Bufteac P. potrivit căruia, în discuția cu Coșleț I.V., ultimul i-a comunicat că dânsul a înțeles că mijloacele bănești urmează a fi transmise inculpatului pentru „a închide dosarul penal deoarece partea vătămată nu are careva pretenții”, această competență revenindu-i în exclusivitate procurorului, iar după cum s-a stabilit în cadrul cercetării judecătorești, la data de 15.02.2013, cauza penală după învinuirea lui Bufteac P. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) Cod penal, inclusiv și raportul cu propunerea de anunțare în căutare a lui Bufteac P. erau deja înregistrate în cancelaria procuraturii r-lui Hîncești și remise spre soluționare procurorului responsabil de conducerea urmăririi penale, iar în perioada lunii februarie 2013, Coșleț I.V. activa în calitate de ofițer de urmărire penală al Secției Urmărire Penală a CPR Hîncești”.

În astfel de circumstanțe Colegiul consideră întemeiată constatarea instanței de apel, precum că, „inculpatul cunoștea și înțelegea despre imposibilitatea sa efectivă de a determina în sensul așteptat de Bufteac P. mersul urmăririi penale, semne calificative care identifică și latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie reținută în privința inculpatului”.

În privința afirmației invocate de către partea apărării privind lipsa cât laturii obiective, atât și laturii subiective, ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) Cod penal, în acțiunile inculpatului, instanța de recurs în acord cu cele două instanțe

remarcă netemeinicia acesteia, constatând prezența tuturor elementelor constitutive ale acestei infracțiuni.

Colegiul în acest aspect apreciază că situația de fapt a fost bine stabilită de instanțele de fond și de apel în urma unei analize coraborate a întregului ansamblu probator administrat. Probele administrate în cauză dovedesc în mod cert, mai presus de orice dubiu, că inculpatul se face vinovat de comiterea faptei incriminate. Atît instanța de fond cît și instanța de apel au făcut o analiză completă a tuturor probelor administrate în cele două faze ale procesului penal, stabilind fără echivoc vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunii de escrocherie.

La fel, în opinia Colegiului, instanța de apel întemeiat a evidențiat doctrina juridică națională și anume noțiunea de înșelăciune, abuz de încredere, precum și escrocheria săvârșită cu folosirea situației de serviciu, unde ca urmare încadrarea juridică dată faptei fiind justă și corespunzătoare situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii de escrocherie în forma calificată.

Referindu-se la critica procurorului invocată în recurs, privind dezacordul cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, Colegiul penal reține prevederile art. 75 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod.

Conform dispoziției art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, avînd drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atît din partea condamnaților, cît și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Consultînd textul sentinței, instanța de recurs reține că prima instanță a ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de toate circumstanțele cauzei, care agravează sau atenuază răspunderea, de persoana celui vinovat, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, prevăzute de art. 75 Cod penal.

Sanțiunea infracțiunii imputate inculpatului și prevăzută de art. 190 alin. (2) Cod penal, prevede pedeapsă cu amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 3 ani.

Inculpatului în baza acestui articol, i-a fost stabilită pedeapsă de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice în cadrul MAI pe un termen de 3 ani, aplicîndu-i prevederile art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei, pe un termen de probă de 2 ani.

Astfel, raportînd circumstanțele cauzei la normele antementionate, precum și avînd în vedere prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră justificată constatarea instanței de fond, menținută de către instanța de apel, de a aplica prevederile art. 90 Cod penal, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei pe termen de probă, deoarece careva interdicții pentru condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal nu au fost constatate și nici invocate de recurent.

De asemenea, Colegiul constată că, pedeapsa astfel cum a fost individualizată de instanța de fond și de apel, răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut în art. 61 Cod penal, și este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, deoarece persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în modul și în termeni în care se poate obține corectarea și reeducarea condamnatului.

În aceste circumstanțe, Colegiul concluzionează că instanța de apel a pronunțat o decizie legală, întemeiată și motivată, stabilind o pedeapsă aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acesteia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale. Astfel, argumentul invocat de recurent privind aplicarea eronată de către instanța de apel a prevederilor art. 90 Cod penal, Colegiul îl apreciază neîntemeiat.

Analizînd temeiurile pentru recurs invocate de recurenți, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiului consideră, că în prezenta speța ele nu și-au găsit confirmarea, deoarece instanța de apel a respectat prevederile art. 414-417 Cod de procedură penală la judecarea apelului.

De asemenea, Colegiul consideră necesar de atenționat asupra faptului că, argumentele invocate în susținerea recursurilor, de către partea apărării și partea acuzării, sunt similare cu cele invocate de ei în cererile de apel, astfel, se constată că argumentele invocate în recursuri au constituit deja obiectul de examinare în instanța de apel, care, respectînd prevederile art.414 alin.(3), 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri și a adoptat o hotărîre legală, întemeiată și motivată, de aceea, Colegiul își însușește argumentele acestei instanțe, argumente fundamentate în fapt și în drept, amplu prezentate în hotărîrea atacată, și apreciază că nu este necesară reluarea acestora, constatîndu-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărîrilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor.

În recursurile declarate sunt invocate ca temei pentru recurs art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală.

Colegiul analizînd cazul de casare invocat de recurent și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că o hotărîre judecătorească este supusă casării, în temeiul acestui punct, cînd instanța de apel nu s-a pronunțat

asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu este incident la caz. Colegiul consideră că, în cauză, instanța de apel respectând prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În opinia instanței de recurs nu s-a confirmat în cazul supus judecării și temeiul prevăzut la pct. 8) al normei vizate, acesta fiind analizat detaliat în pct. 8 al prezentei decizii, precum și deoarece instanța de apel a examinat cauza penală fără careva abateri de la normele materiale și de procedură, corect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, încadrând corect acțiunile inculpatului, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

Nici motivul de casare prevăzut în art. 427 pct. 10) Cod de procedură penală, cu referire la aplicarea pedepsei individualizate contrar prevederilor legale, nu este incident în cauză, deoarece pedeapsa s-a aplicat în limitele legii, argument expus de asemenea detaliat în pct. 8 al prezentei decizii.

În asemenea condiții Colegiul, consideră că, temeiurile la care se referă autorii recursurilor, nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, fapt ce determină incontestabil concluzia inadmisibilității recursurilor ordinare declarate, deoarece acestea sunt vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul adjunct al Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Ciobanu Sergiu și avocatul, Canțer Serghei, în numele inculpatului, împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 27 februarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2014, în cauza penală în privința lui **Coșleț Ion Vladimir**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 decembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu